

Meer dan 50 deelnemers gingen in september j.l. onder de bezielende leiding van Dick Passchier naar Terschelling.

Twee deelnemers geven hieronder hun impressies. De tweede impressie is wat langer dan in eerste, maar dat komt omdat de schrijver tot stilzitten genoopt werd wegens een voetblessure. Krijgen we tenminste nog eens wat copy, Hein!

HERINNERINGEN AAN TERSCHELLING!

Het is nu maandagochtend 27 september. Ik heb na het heerlijke weekend op Terschelling nog steeds niet mijn slinger in het dagelijks leven gevonden.

Het eerste wat ik vanmorgen bij het ontwaken al miste was mevrouw Cramer met een grote pot thee en een nog grotere dosis humor, waarmee ze haar medeslapies op de dameszaal wekte. Ik benijd mijnheer Cramer, hij mag wel zuinig zijn op zo'n vrouw en ook omgekeerd, want hij had die grote pot thee in de kombuis voor dag en dauw gezet en al menige "vroeg vogels" van een warm bakkie voorzien.

Verder weet ik nu al dat ik tegen het avondeten Mijnheer Vink zal missen met zijn heerlijke Noordzee-macaroni, want vanavond zal ik zelf weer iets op tafel moeten toveren.

Maar nu iets over de excursie zelf. We vertrokken zaterdagochtend om tien uur voor een tocht over de Boschplaat om via het strand weer terug te keren in de Wierschuur. Het was geweldig mooi en ook wel "pittig", dat geploeter door het waterige gedeelte, waar we naast de vogels ook nog veel mooie planten gezien hebben, zoals het hier en daar nog bloeiende lamsoor de roodgekleurde zeekraal. Terwijl we even zaten uit te blazen op het duin, voordat we aan de tocht terug over het strand begonnen, zagen we in zee een echte zeehond. Ik dacht eerst dat ze me voor de gek wilden houden, maar ik heb hem toch echt zelf duidelijk gezien.

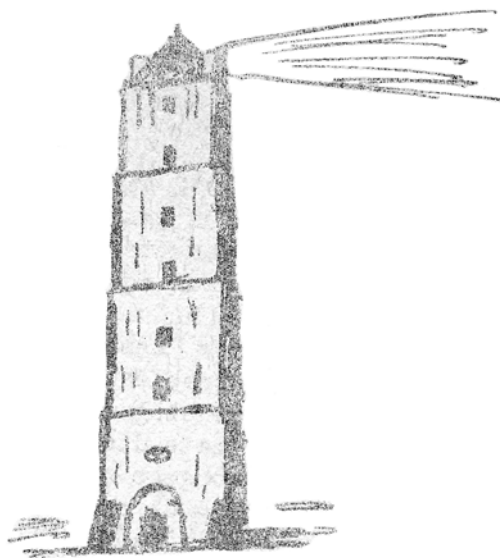
De volgende dag was iedereen vrij om te doen wat hij of zij wilde en wij gingen meteen op weg met een emmer om bramen te plukken. Die hoefden we nu eens niet te zoeken, want ik heb nog nooit zoveel bramen in mijn leven gezien als daar op Terschelling.

Al fietsend over het eiland kwamen we hier en daar reisgenoten tegen, die zich net als wij tegoed deden aan Cranberry-gebak of -pannekoeken, want Cranberries zijn een specialiteit van het eiland.

Het was misschien niet de bedoeling van de organisatoren van dit onvergetelijke wadden-weekend, en ik durf het daarom ook bijna niet te bekennen, maar de herinnering aan de vogels van diverse pluimage waaruit ons gezelschap bestond, heeft een grotere plaats in mijn herinnering ingenomen, dan de vele echte vogels zoals Bergeenden, Lepelaars, Scholeksters en ganzen en zelfs die éne zeehond die we gezien hebben.

En nu wil ik dit stukje afsluiten met het liedje dat ik nog steeds in gedachten hoor van twee meisjes op de boot terug:

"Wat was het toch fijn, toch fijn, toch fijn op Terschelling te zijn!", en daar ben ik het echt roerend mee eens.

De Brandaris